WWW. לעילוי נשמת ר' אברהם יוסף שמואל אלטר בן ר' טובי' ז"ל בראתי יצר הרע ובראתי לו ורעיתו רישא רחל בת ר' אברהם שלמה ע"ה קורץ **Monsey Edition**

TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS OR SEND AN EMAIL TO SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG

34 Mariner Way, Monsey, NY 10952

ל״ט בעומר – פרק ה׳ דאבור

מולד חודש סיון: פרייטאג (יום ו) 12:25 AM מיט פ חלקים

שבת קודש פרשת בחוקתי - כ"ד אייר תשפ"ד Shabbos Parshas Bechukosai - June 1, 2024

9:10 – אגר"א – 6:49 ומן קריאת שמע / מ"א – 6:49 ומן קריאת שמע / הגר"א – 6:40 המנחה עש"ק – 6:49 ומן קריאת שמע / הגר"א סוף זמו תפילה/הגר"א – 10:25 שקיעת החמה שבת קודש – 8:23 מוצש"ק צאת הכוכבים – 9:13 צאה"כ / לרבינו תם – 935

רק מפני ההכרח כמי שמשלם חובו. זוהי כבר סיבה לעורר עליהם אף וחימה רח״ל.

וכדוגמא לענין זה, הבה נביא מה שנפסק להלכה ב'שולחן ערוך' (אורח חיים קצא-ג), ש'אסור לעשות מלאכה בעודו מברך'. והטעם לכר מובא **ב'משנה ברורה'** שם (סעיף קטן ה) וז"ל: 'מפני שנראה כמברך בדרך עראי ומקרה'. ומוסיף שלכן 'אפילו תשמש קל אסור לעשות. ואיז צריר לומר שלא יעסוק בדבר שצריר לשום לבו אליו'. ומביא שם בשם הט"ז, ש"ש ליזהר שלא לעיין אפילו בדברי תורה בשעה שמברך ברכת המזוז. כי זה מורה על היות הברכת המזוז אצלו רק על צד המקרד וההזדמו'. והוסיף עוד: 'ולאו דוקא בברכת המזוז. הוא הדיז כשעוסק בתפלה או באיזו ברכה אחרת. וזה נכלל במאמר תורתנו: 'ואם תלכו עמי קרי'. דהיינו שלא יהיו המצוות אצלנו על צד המקרה וההזדמנות בעלמא', ואם חשבנו לרגע. שאולי כ"ז רק במצוות דאורייתא. הנה חזר **ה'משנה ברורה'** וציין **ב'שער הציוז'** (קפג-מא). שאפי' אותו המצוות שהו רק מדרבנו. אסור לעסוק בהו בשעת המעשה בשום מלאכה. שבזה מפסידים את כל המצוה. כשעוסק בהם בשעת המצוה בדברים אחרים.

ועלינו לקבל על עצמנו להיזהר בכל המצוות. שלא לעשותן בדרך עראי ומקרה. ולא להתעסק בעת עשייתו בדברים אחרים, ובפרט בשעת התפילה וקרה"ת. שאז אסור אפילו ללמוד (עייז שו"ע או"ח קמו-ב). וכ"ש שלא לדבר בשעת התפילה או בשעת קרה"ת או אמירת קדיש. שע"ז נפסק (שם קכד-ז) שאם שח הוא חוטא. וגדול עוונו מנשוא, וגוערים בו. בכל פעולה שהאדם מתכוון לעשות למעז ה'. מוטל עליו להתבונו מתחילה אם איז מזימת היצר מתערב ברצונו. אם האופו שבו חפץ הוא לעשותה לא יביאו להפסיד מצוות חיוביות. ואם לא יגרמו רצונותיו ופעולותיו צער או נזק לזולתו. ואם אחר התבוננותו יווכח שרצונותיו הטובים טלולים להכיא תוצאות

בלתי רצויים יידע שעליו לבטל רצוז יצרו מפני רצוז יוצרו. ויהיה זה שבחו. מסויימת. כגוז לתפור לו בגד וכדומה, והפועל עמל כל היום וכל הלילה. אבל לא עשה הבגד כהוגז. כלום יש לו שכר? בודאי איז לו שכר. שהרי לא עשה מלאכתו. אבל לא כן הוא בענין התורה הקדושה, שאפילו מי שעמל בתורה ולא עלה בידו שום הבנה או פשט או סברה. מ"מ יש לו שכר גדול על עצם העמילות והיגיעה שעסק בתורה הקדושה, שאין התכלית של העסק והעמילות בתורה לעמוד על הפשט או המסקנת הדברים לבד. רק התכלית הוא העמילות מצד עצמו! וכז מפורש בדברי התוספתא (הובא בהר"ש במס' פרה פ"ד מ"א) :"שהיה רבי יהושע אומר כל הלומד ולא עמל כאיש הזורע ולא קוצר". עכ"ל. הרי. הפירות של עסק התורה הוא עמילות, ולא רק עצם הלימוד או הפשט או הסברה או מסקנת הדברים.

ומטעם זה מובן הברכה שאנו מברכים בברכת התורה: "ברוך אתה ... וצונו לעסוק בדברי תורה". וכבר עמדו כל המפרשים מדוע נקבע לשונו של הברכה "לעסוק" בדברי תורה, ולא "ללמוד דברי תורה"? ולפי הנ"ל מובן היטב, שהתכלית אינו רק ללמוד התורה. רק להיות עמל ביגיעה עצומה עד איז סוף. וא״כ נתקנה הלשוז של הברכה דוקא "לעסוק" שזהו מהותו של המצוה להיות "עמל בתורה". ומצינו בכמה מקומות בש"ס שהגמ' למד עיקר מהותו של המצוה מלשון הברכה. ומבואר כנ"ל שזהו מהותו של המצוה. להיות עוסק בכל כוחו בתורה הקרושה. ולא רק ללמוד התורה הקדושה בלי עמילות ויגיעה רבה. ותז לחכם ויחכם עוד!

מאת הגה"צ רבי גמליאל הכחן רבינובין שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק

ואם תלכו עמי קרי ולא תאבו לשמע לי ויספתי עליכם מכה שבע כחמאתיכם ... (כו-כא) - לקיים המצוות כתיקונן

לרש"י: ואם תלכו עמי קרי - רבותינו אמרו עראי, במקרה, שאינו אלא לפרקים, תלכו עראי במצוות. הנה לדברי רש"י כיווז הכתוב להודיענו. ש'אף ה" יחרה על אלו שמקיימים את המצוות רק בדילוגיז. ואינם מקיימים את חובתם כי אם לפרקים. כי ל אף שראוי הוא לקבל שכר על מצוותיו. מכל מקום ראוי הוא גם להיענש על ופעמים שהוא מזלזל בהם ואינו מקיימם. אולם יש גם מקום לפרש. שלא על עצם דילוג יוצא הקצף. ועל אף שגם על כך עתיד האדם להיענש, אין הפורעניות האמורה באן כי אם על העדר הערכה להבורא ולעבודתו. היא זו הגורם את הדילוגיז, והיא זו הגורם שגם בגישתו אל המצוות כשאכן כן מתפנה להם. יקיים את המצוות בדרך מקרא ועראי, בלא דחילו ורחימו.

והדברים מדוייקים בלשוז הכתוב. שכז לא אמר. 'אם תלכו עמי בדילוג'. שאז היה מובן שהקצף הוא על עצם ה'דילוג'. אלא 'אם תלכו עמי קרי', היינו שעיקר החרוז אמור כאז הוא על העדר הערך להמצוות ולהמצוה. אשר כתוצאה מכך מקיים המצוות בדרד מקרה וארעי. זאת אומרת שיכול אדם ללמוד וללמד. להתפלל ולעשות מצוות, ובכל זאת הוא מביא על עצמו רח"ל קללה ולא ברכה. וכל כר למה? מפני והלימוד והמצוות היו באופן המבטא העדר הערכה להם. זוהי תשובה לאלו אשר מו השמים מסבבים להם צער ועגמת נפש. ותמהים הם בינם לבין עצמם על מה חרי האף הגדול הזה?הרי הם זהירים בקלה כבחמורה? אולם עליהם לדעת שגם אם מקיימים כל מצוות. אם היא באופז הניכר שאיז להמקיימז ערר אמיתי למצוותיו. היינו שמקיימז

לשורים נאת חוב אברחם זנטאל אבשנים שות אברחם אברחם אברחם אברחם

אם בחלתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם ... (כו-ג) - בענין עמילות בתורה

7רש״י: ״אם בחקתי תלכו - יכול זה קיום המצות, כשהוא אומר ואת מצותי תשמרו, קיום המצות אמור. הא מה אני מקיים אם בחקתי תלכו – שתהיו עמלים בתורה". הרי לא כתב רש"י שכוונת אם בחקתי תלכו הוא רק שתהיו 'לומדים' התורה. אלא שתהיו 'עמלים' בתורה. וכ"כ **המשגיח ר' ירוחם הלוי ליבוביז זצוה"ל**. דהביא יברי רש"י הנ"ל, וכתב המשגיח וז"ל, "כלומר: לא "ללמוד" לא "להבין", כי אם דוקא צמל. עד שאמרו **בירושלמי** (עייז קה"ר א. יג) שנגזרה עלינו לשכוח. כי אם לא היינו שהעמל יותר ״יבש״ טפי מעלי״. עכ״ל. ועי׳ שם באריכות דבריו שכתב לבאר העניז.

ועל דרך זה ביאר **החפץ חיים** (על התורה, פרשת בחוקתי) מה שאנו אומרים בהדרן בסיום מסכתא. "אנו עמלים והם עמלים. אנו עמלים ומקבלים שכר. והם עמלים ואינם וקבלים שכר". והקשה החפץ חיים דתמוה מאוד. דרואים שגם הם עמלים ומקבלים שכר. שגם הם עמלים. כמו החייט התופר בגד. ויש לו שכר למלאכתו. ועל כל מלכאה ובעולם יש להם שכר במה שהם עמלים. וכתב לבאר. דאילו א' שוכר פועל למלאכה

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א, דעש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס ראש כולל עטרת היים ברוך, קליבלנד הייטס

Monetary, Interpersonal Laws and Din Torah (4) When is it Permitted [Even Obligatory] to Lie? Introduction. Interpersonal sins [bein adam lachaveiro] are only prohibited when they are done in a destructive, demeaning manner, or "for the love of falsehood." If, however, one has constructive intentions that match the will of *Hashem* in His *Torah*, a person is permitted to lie, with some conditions as will be explained. This concept is explained in Kovetz Ha'aros [R' Elchanan Wasserman z''l.] (1) **Example 1.** If one wants to save a listener from something bad [happening to him or from doing something bad], and the only way to protect him is by telling him a lie, he can do so. If a doctor knows that the only way a patient will listen to his important medical advice is to tell him a lie that another patient who didn't take this care died, he can tell the lie. In these and all such cases, the lie is being told for the good of the one who is

listening, therefore, even though the one saying it is bending the

truth, causing the listener to do what he doesn't want to do, it is

Example 3. If someone enters a *Beis Medrash* or hall holding a hammer and in anger says: "Is *Ploni ben Ploni* here?" we should certainly lie to the aggressor in order to save another from harm. Conditions. The above-mentioned heter to say a lie in order to save the listener or another person from sin or harm comes with a number of conditions. 1) As mentioned, if there is another way to accomplish the same thing, one cannot lie. 2) One must have true intentions to save another from bad, as opposed to lying for the sake of hurting, taking revenge, etc., or out of a "love" for lying. 3) One must clarify the exact facts and halachos to determine if the current situation indeed justifies a lie. 4) If the lie will cause other damages to him or another person, it cannot be said. These conditions are similar to the conditions that the Chofetz Chaim gives for saying Lashon Hara for a justified purpose, and are explained at length in the sefer Lerayacha Kamocha (2).

Example 2. If a parent or teacher needs to keep a child or student

away from negative influences and peers, and the only way to

accomplish this is by telling him a lie, he is permitted to do so.

permitted and even an obligation in such a case to lie. בלן הרלחלים - תבלין מדף הלומו - בבא מציעא פח:

even towards animals created to serve us. The "לא תחסום שור בדישוי" - The מקוצו **חינוד - הישו**י even towards animals created to serve us. The purpose is that this arm should become part of every Yid and when dealing with others one must be careful to give them them what they deserve. to the בהמה for explains that although we compare the פועל to the פועל by to the אכילת בהמה א'ז **חידושי ר' חיים**. there is a difference That a worker has that permits him to eat from the field he is working on, is a זכרת מכוון. However, the issur of muzzling one's animal while working with it, is a איסור לאו and not a monetary ארבות. R' Chaim proves this from the fact that one is oiver the איסור לאו when he muzzles his own animal even though it's not שייד to say he has a חוב ממור to himself. Some ask from our suava ולקבמו צא. there it says if one is חוב ממור to himself. Some ask from our suava ולקבמו צא. else's animal when he works with it, the חכמים say he must reimburse the owner 4 קבין and 3 קבין for a חכמים for a חכמים for a חכמים. From this we see that there is a איסור מדאורייתא as well! The ב"ק ס' יג' ד'ז **ההלת יעקב as well! The איסור מדאורייתא that since there is a איסור מדאורייתא** one rents an animal it's like there is an unspoken תנאי between him and the מעכיר that he won't muzzle his animal. This turns it into a היוב ממנית ב

The או brings a חוסם בקול between חוסם בקול if one is חייב מלקות if he was חוסם בקול. **Rashi** explains. this means every time the animal tries to eat, he discourages and scares it with his voice. ריש לקיש . חייב מלקות and one will be עקימת פיז הוי מעשה holds that he is פטור ממלקות. Decause using your voice to be *oiver לא תחסום*, because using your voice to be *oiver* לא תחסום. לא לא לא tinot considered מעשה. **Tosfos** פטור ממלקות. says that נשבע, מימר, מקלל are considered לאו שאין בו מעשה, so how can he say here that by us his מעשה are considered מעשה? Tosfos answers that by us his is: ultimately creating a מקלל עם משא"כ. ie: the animal continuing to work without eating. מעשה ano physical action ever results from the דיבור.

The מגיד משנה brings מיג בלול משנה brings מיג משנה brings מגיד משנה brings מגיד משנה brings מגיד משנה brings מיג בלול זים משנה מיג הלי ב"ו משנה brings מגיד משנה brings מגיד משנה brings מגיד משנה with a איז בו מעשה is considered דיבור is that can't be done with a מקלל but only with a מקלל (מקלל), the לאו however, if the איז בו מעשה However, if the לאו could be done with a מעשה (like היבור (חסימה), even if he is ower without a מעשה, like with a דיבור, that דיבור, that דיבור.

asks. What is the shalla of מיבי שמועות ב"מ אות לג'ז **ר' אלחנו.** if the owner was being דים. he is oiver because מעשה is a דש he is oiver because. דים אות לג'ז ר' אלחנו and the issur is that one may not be איז with a חסימה no matter how the animal got muzzled, or who did the muzzling. And if someone else is being with the owner's animal, the one using his סול to muzzle the animal would not be חייב because only the one being שיד with a muzzled animal is ? R' Elchonon explains the halacha is if one is מחיבם an animal while it's being ד, even if another is doing the threshing, the חייב will be חייב. He learns that in our shaila there are 2 people involved. One is threshing with the animal, while another is using his voice to deter the animal from eating ייב מלקות to be מעשה. to be מעשה he considered as doing a מעשה, to be קריב מלקות סלול אוריב מלקות מלול אוריב מוך עמ' 338-344 הוא מימן ע' (2) לרעך כמוך עמ' 338-344 The shaila is, true the בקול is חוים בקול, but is

R' Nosson Tzvi Finkel zt"l (Mir Rosh Yeshivah) would say:

אם בחוקתי תלכו" - Rashi explains that this refers to one who is Ameil - steeped in Torah. Why does Rashi make this assumption? Why does walking refer to one steeped in *Torah*? Because when people are in the Beis Medrash, they are assumed to be learning with ameilus (hence, bring the Yetzer Hara to the Beis HaMedrash because there, even he looks like a *Tzaddik*). However, the real test of true resolve is to be steeped in *Torah* study it even when you are walking on the road!"

A WiseMan would say: "Some people come into our lives and leave footprints on our hearts. We are never ever the same.

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

Build THAT Connection W/HIM Through MATCHING Actions!

855 400 5164 / Text 800 917 8309 / kyodshomavim org

נתנדב לעילוי נשמת האשה גענענדל בת ר' פסח ע"ה, יארצייט כ"ג אייר הבעל"ט

DON'T Miss The Point! -In Shuls

מעשה אבות סימו

והעמידו לפני הכהן והעריך אתו הכהן על פי אשר תשיג יד הנד"ר יעריכנו הכהן ... (כו-ח)

In 1970, Rabbi Dr. Ivan Lerner was recruited to become the first director of NCSY's Central East Region. The region's borders stretched east to west, from western Pennsylvania to Indiana, and north to south from southern Ontario to northern Kentucky. Rabbi Pinchos Stolper z"l, founding director of NCSY insisted that the regional office needed to be in Cleveland. Rabbi Lerner recalls that just prior to his relocation, Rabbi Stolper mentioned that as soon as he arrived in Cleveland, he should set up a meeting with the **Telshe Rosh Hayeshivah**, **R' Mordechai Gifter** zt"l, to introduce himself and try to attract Kollel talmidim to lend support to NCSY's kiruv efforts, as well as deliver a personal letter from him. The envelope contained a haskama (approbation) from R' Yitzchok Hutner zt''l, the Rosh Yeshivah of Chaim Berlin. R' Hutner wrote about the work that NCSY was doing to "save neshamos," and that his talmid muvhak, Rabbi Stolper, was being moser nefesh with tremendous self-sacrifice in his holy efforts to rescue Jewish teenagers from assimilation.

Rabbi Lerner tells the story of his meeting as follows: Upon my arrival in Cleveland, I immediately made an appointment to meet with Rav Gifter. Every Rosh Yeshivah I had ever met spoke Yiddish (and very limited English) and because my Yiddish was sub-par, I was somewhat apprehensive about having a one-on-one meeting with a big time Rosh Yeshivah like Ray Gifter. Nevertheless, on a mild-summer morning in August of 1970, I drove out to Wickliffe, Ohio, to meet Ray Gifter.

After knocking and waiting outside the Rosh Yeshivah's study for a few moments, I heard a strong voice from inside say, "Come in." I entered. I was surprised, since I expected to hear in *Yiddish*, "Vas ist (what is it)?" The Rosh Hayeshiyah (not yet looking up) quietly said "Hmm ... Lerner." Then, looking directly at me, he said "Lerner - from where?"

I was still trying to make sense of a *Rosh Yeshivah* who spoke perfect English. I replied, "Originally from Baltimore." Again, he mused "Hmm..." Then he said. "Are you related to Yossel Lerner?" I replied, "My dad's Yiddish name is Yossel."

Ray Gifter suddenly pushed his big black desk phone towards me and said, "Call your father." I can still recall the cold sweat, the confusion, the surreal atmosphere. My dad was a proud Jew, and a wonderful man, but his association with his shul's religious practice was less than intimate. His attendance pretty much involved Rosh Hashanah and Yom Kippur and an occasional bar mitzvah or wedding, "My dad's in Baltimore, and that's an expensive call from here, I'd hate for the Yeshivah to have to spend all that money." Ray Gifter, pushing the phone closer, said, "My phone, my bill - call your dad."

I had a feeling of foreboding as I slowly dialed. The phone number connected, and my dad answered. I said, "Hi Dad, I'm calling from Cleveland..." Before I could continue, my dad cut me off, "Cleveland?! Do you know how expensive this call is?" I continued, "I'm calling from Rabbi Mordechai Gifter's phone. Rabbi Gifter is the head of the *Yeshivah* in Cleveland."

There was a pause. My dad then said, "Are you there with Muttie Gifter? I haven't seen him in years!" At that moment, Ray Gifter reached out for me to hand him the phone. Immediately, the language of the call turned into Yiddish. For ten minutes, two boyhood friends were laughing and joking and reminiscing in *Yiddish*. I thought I was in the Twilight Zone. It was surreal. Ray Gifter handed me back the phone and said, "Say goodbye to your dad." I did and hung up.

Rav Gifter began to regale me with stories about my dad and my grandpa. "The Rosh Haveshivah and my dad went to cheder together?" I asked. Ray Gifter said. "We were in the same class for five years. Your dad's parents had a little grocery store a block away from my parents' store. It was a mixed Italian and Polish neighborhood, and your father was one tough Jew. Even before our bar mitzyahs, when we would walk home from cheder and the neighborhood bullies would confront us, your dad would throw punches and send them running. My mother used to tell me to walk to and from school with your father."

Listening to Ray Gifter, I was mesmerized. What I had expected to be a short formal meeting turned out to be a relaxed and enjoyable chat that lasted well over an hour. For me the major takeaway was my self-esteem boost. As a baal teshuvah myself, I often felt uncomfortable around rabbis. Ray Gifter understood the value and language of my soul - my very real, Jewish soul.

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY THE HAFTORAH BY AN UNEQUALLED HISTORIAN מקוה ישראל ה' ... (ירמי יו-יג)

terror in this week's *Parshas Bechukosai*, *Chazal* chose a prophecy from Yirmiyahu HaNayi which presages a feeling of comfort and positivity. In fact, the opening words of the Haftorah, "ה' עזי ומעזי" - "Hashem, my strength and my stronghold," vividly portrays this very feeling of positivity. Interestingly, the Navi also states "מקוה ישראל and Chazal" and Chazal (Yuma 85b) explain that just as a mikvah purifies those who are impure, so too *Hashem* purifies His children, *Klal* Yisroel. But what indeed is the comparison?

R' Shlomo Zalman Auerbach zt"l explains that the laws of *mikvah* dictate that a person should only immerse himself in a standing body of water, and not in a moving stream.

While the *Tochacha* (biblical rebuke) connotes a sense of They go on to explain that a person should make the effort and go to the water in order to immerse himself instead of standing still and allowing the water to come to him. This is because the purification process of a *mikvah* has to occur with the willing participation of the one who needs to be purified in stark contrast to other religions where they engage in

> Thus, the comparison is clear - for just as a person who is impure needs to go to the immersion bath in order for the purification process to be valid, so too *Hashem* wants us to draw closer to Him and open a small opening. Once we do that - how ever small of an opening - Hashem will see our willingness to be pure and He will then help us get there.

ואשבר ממת עלכם ואולך אתכם קוממיות ... (כו-יג)

CONCEPTS IN AVOIDAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

Rashi, in quoting the Medrash, explains the word "קוממיות" to mean בקומה זקופה - standing tall and ramrod straight Many meforshim grapple with this Chazal. The Gemara in Kidushin 31a says אמר ריב"ל אסור לאדם שיהלך ד' אמות בקומה Rashi there explains that it looks as if he is pushing up and away *Hashem's* presence which descends downward. It seems to be exhibiting a sense of haughtiness. So why would Rashi here, on our posuk, be intimating that קומה וקופה sa good trait, worthy of reward?

I saw 3 geshmake answers. 1. The Chasam Sofer answers: Earlier, the posuk says ביכול ווהתהלכתי בתוככם. Hashem will be walking with us and not in the higher spheres. Thus, walking upright isn't "pushing" the Shechina up and away.

- 2. The Gemara says that animals always walk looking downward. The posuk is speaking allegorically. To receive the brachos of the Torah, and not chalilah the Tochacha (curses), we must walk and serve Hashem, upright, as people striving to reach higher and higher, not live an earthly, lowly type of lifestyle, behaving like בתמות
- 3. Lastly, R' Shloime Wolbe zt" says that this קומה זקופה sn't the negative type the Gemara discusses. Rather, this is a critical and essential idea that enables us to better serve our Creator. It's called Gadlus Ha'adam! It behooves us as Yidden to feel proud, walk proud, with the confidence and dignity that comes with the knowledge that we are His chosen people. This sense of pride spurs us on to reach higher, do better and helps us to refrain from sinning. Because how can I, בן מלך a, בן מלך stoop so low and act beneath my real worth? Perhaps that is why this is the very last message before the *Tochacha*.

Yehi Ratzon ... that even in this very trying and interminable golus, we should hold onto this feeling of nobility and be zoche to all the brachos of the Torah and these closing words "ואשבר מוטות עליכם ואולך אתכם קוממיות".

משל למה הדבר דומה ונפלו איביכם לפניכם לחרב ... (כו-ח)

משל: A *chevra* of guys went to visit one of their friends in a southern town in Israel. The group as a whole was not religious but the friend they were going to visit was somewhat religious. When the friend brought out some watermelon, the group felt uncomfortable eating without "blessing" the food first, as is the custom by religious Jews. But what blessing does one make on watermelon?

One suggested "Borei Pri Avatiach" (watermelon). Another suggested "Shema Yisroel," but a third one said he knows for certain the correct blessing is "Shehakol Nihye *Bidvaro*." How does he know? He related a story:

At the beginning of the *Yom Kippur* war, his tank battalion were knocking out the Israeli tanks until there was only one more so the good deed of a group or a whole community!

tank left. His tank. To fight against the dozens of tanks they faced seemed pointless but to run away on foot was suicide. They were out of options. The end was near, they thought.

Suddenly the commander called out "Who knows how to pray?" No one answered. The commander started screaming but no one could think of anything. Suddenly, one guy remembered that when his grandfather gave him sweets, he would tell him to make a blessing "Shehakol Nihye Bidvaro." All together, they began screaming this blessing. Sure enough, the Syrian tanks started taking hits, one after the other, and miraculously, they made it out alive! This was his "proof" that this blessing was the correct one to make!

במשק: Chazal say that when we do the will of Hashem our enemies will fall in front of us, even in abnormal ways. What was stationed on the Golan Heights. One by one, the Syrians even one small deed can accomplish is phenomenal, how much

ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצות האלה. ואם בחקותי תמאסו ... (כו-יד.מו)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUITMAN - RAMAT SHLOMO

Rashi explains that "listening" to Hashem refers to exerting effort and diligence in Torah studies. Ameilus B'Torah One who lacks *Torah* knowledge he would have gained had he exerted the proper effort becomes ignorant and this prevents him from performing mitzvos. As a result of his non-performance, he will then develop a hatred for those who keep and teach the *mitzvos* of *Hashem* and soon after that, he will begin trying to prevent others from doing them. Finally, he will come to deny that the *mitzyos* were given by *Hashem*, and ultimately, he will deny the Almighty's very existence.

This reaction is incredibly difficult to understand. By virtue of the fact that he did not exert himself, is an individual really creating such a harmful chain of events - for example, his mind wanders during a Daf Yomi shiur? Can the high school student who doodles during *shiur* be compared to someone who recognizes *Hashem*, yet rebels against Him?

R' Henach Lebowitz zt" (R"Y Chofetz Chaim) writes that the study of Torah is the only way in which one can learn how to truly serve *Hashem*. It is the blueprint for the creation of the world, and the guidebook for our lives. The *Torah* has within its subtleties the knowledge we need to perfect both our mitzvos and our middos. By not toiling over our Torah studies, we are in essence denying the importance of everything a Jew must believe in and become. Therefore, yes, it is conceivable for a Jew to lose his way ר"ל if he loses sight of the *Torah's* guiding light - even for a moment!

We must appreciate the fact that all activities, other than learning *Torah*, are secondary. Our first priority must be studying the *Torah* and with a greater understanding of its true importance, we will realize just how damaging it can be to waste time during the few precious moments we have to study it. We must recognize the obligation we have to streamline our schedule, thereby maximizing the time available to study the *Torah* given to us by *Hashem*.